

TIÊU NGŨ CHO HỘI ĐỒNG HÒA LÃN THÁNG 5, 2024

**Chúng ta cần nhận thức rằng mọi điều chúng ta trải qua
chỉ có một mục đích duy nhất,
ấy là sự sống của Đức Chúa Trời được giải phóng qua chúng ta
và được biểu lộ trong chúng ta;
nguyện người bề ngoài của chúng ta được phá vỡ đến mức
người bề trong có thể được giải phóng và biểu lộ;
điều này thật quý báu, và đây là con đường của các tôi tớ Chúa.**

**Luôn ở trong Chúa là làm một linh với Ngài,
và những lời cầu nguyện hiệu quả là kết quả của việc
chúng ta luôn ở trong Chúa và lời Ngài luôn ở trong chúng ta.**

**Việc chúng ta vui hưởng Christ là dòng chảy sự sống
là để chúng ta trở thành người gieo, người trồng,
người tưới, người sinh sản, người nuôi dưỡng
và người xây dựng bằng chức vụ sự sống
vì toà nhà hữu cơ kì diệu của Đức Chúa Trời,
ngôi nhà kì vĩ của Đức Chúa Trời.**

**Tất cả chúng ta đều để mặt không mạng che
mà ngắm xem và phản chiếu vinh hiển của Chúa như cái gương,
đều đang được biến đổi nên cùng một hình ảnh
từ vinh hiển đến vinh hiển.**

Dàn bài
cho Hội đồng hòa lẫn Tháng 5
24-27, tháng 5, 2024

CHỦ ĐỀ TỔNG QUÁT:
ĐỜI SỐNG CƠ ĐỐC

Bài Một

Ý nghĩa nội tại của đời sống Cơ Đốc

Đọc Kinh văn: Gi. 14:21, 23; 2 Cô. 2:10; 4:6-7

I. Đời sống Cơ Đốc là một đời sống sống Christ; nếp sống của chúng ta nên là Christ và cách để sống Christ là yêu Christ—Phil. 1:19-21a; Ga. 2:20:

- A. Chúng ta có thể sống Christ bằng cách yêu Christ đến cực điểm; nếu không yêu Christ, chúng ta không thể sống Ngài; và yêu Ngài là cách tốt nhất để tập trung toàn bản thể chúng ta vào Ngài (2 Cô. 5:14; 1 Gi. 4:19; Phil. 1:19-21a; Mác 12:30; Khái. 2:4-5; Gi. 14:21, 23; 21:15-17; 1 Phi. 1:8; 1 Cô. 2:9; 16:22).
- B. Yêu Đức Chúa Trời có nghĩa là đặt toàn bản thể chúng ta – linh, hồn và thân thể cùng với lòng, hồn, tâm trí và sức lực (Mác 12:30) – hoàn toàn vào Ngài, tức là để toàn bản thể chúng ta được Ngài chiếm lấy và lạc mất trong Ngài, hầu Ngài trở nên mọi sự cho chúng ta và chúng ta là một với Ngài cách thực tiễn trong đời sống hằng ngày.
- C. Khi chúng ta yêu Ngài thì “Linh dò xét mọi điều, thậm chí các chiều sâu của Đức Chúa Trời” (1 Cô. 2:10); từ Hi Lạp cho *dò xét* được dùng để chỉ về sự dò xét tích cực, ngụ ý về tri thức chính xác đạt được không phải do khám phá nhưng do khảo sát tỉ mỉ; Linh của Đức Chúa Trời khảo sát tỉ mỉ các chiều sâu của Đức Chúa Trời về Christ và tỏ cho chúng ta trong linh để chúng ta nhận thức và dự phần.
- D. Sống đời sống Cơ Đốc là yêu Jesus Con Đức Chúa Trời hầu cho chúng ta được Cha và Con yêu, vui hưởng sự bày tỏ của Con cho chúng ta và sự thăm viếng của Cha và Con cho chúng ta để Cha và Con lập chỗ ở hỗ tương với chúng ta—Gi. 14:21, c. 23.
- E. Đời sống Cơ Đốc là một đời sống yêu Đức Chúa Trời và yêu thương nhau bằng chính Đức Chúa Trời là tình yêu của chúng ta; Christ đã sống trong thế giới này đời sống của Đức Chúa Trời là tình yêu, và bây giờ Ngài là sự sống của chúng ta để chúng ta sống cùng đời sống yêu thương ấy trong thế giới này và trở nên giống như Ngài trong hành trình chức vụ của Ngài là tìm kiếm người lạc mất và cứu tội nhân—1 Gi. 4:16-19; Lu. 10:25-37; 19:10; Êph. 4:20-21; đc. Ga. 5:13-15.

II. Sống đời sống Cơ Đốc là làm mọi sự trong thân vị của Christ, nơi mặt của Christ—2 Cô. 2:10; 4:6-7:

- A. Từ Hi Lạp cho *thân vị* nguyên văn là “mặt”, như trong 4:6, chỉ về phần quanh đôi mắt, về mặt như là sự biểu hiện của tư tưởng và cảm xúc bên trong, là điều bày tỏ và biểu lộ cả con người.
- B. Sứ đồ Phao-lô, tức gương mẫu cho tín đồ (1 Ti. 1:16), là người sống và hành động trong hiện diện của Christ, theo sự biểu hiện của cả thân vị Ngài, được biểu lộ qua đôi mắt Ngài.

- C. Hễ khi nào lòng chúng ta xoay về Chúa thì mạng che được cất bỏ khỏi lòng chúng ta, và chúng ta có thể để mặt không mạng che mà ngắm xem Chúa của vinh hiển; thật ra, lòng xoay khỏi ấy của chúng ta chính là mạng che; mặt không mạng che là một lòng không mạng che để ngắm xem vinh hiển của Đức Chúa Trời nơi mặt Jesus Christ—2 Cô. 3:16, 18; 4:6-7; 1 Sa. 16:7; Êph. 1:18a.
- D. Vinh hiển của Đức Chúa Trời ở nơi mặt của Christ, và mặt Ngài, tức thân vị Ngài, là báu vật nội cư trong linh chúng ta—2 Cô. 4:6-7; 1 Phi. 3:4.
- E. Chúng ta là những bình bằng đất vô giá trị và dễ vỡ, nhưng bên trong linh chúng ta chứa đựng một báu vật vô giá, tức mặt, thân vị, của chính Christ (2 Cô. 2:10; 4:6); trong cả vũ trụ, không có gì quý giá bằng ngắm xem mặt Jesus (Sáng. 32:30; Xuất. 25:30; 33:11, 14; Thi. 27:4, 8; Khải. 22:4):
 1. Chỉ khi đang sống trong hiện diện của Ngài, nhìn biểu hiện của bản thể Ngài, chúng ta mới cảm nhận được Ngài là một báu vật như vậy đối với chúng ta; nếu có nan đề gì, chúng ta chỉ cần nói với Ngài; Ngài ở ngay bên trong chúng ta và Ngài ở với chúng ta mặt đối mặt—Phil. 4:6.
 2. Thấy Đức Chúa Trời tương đương với đạt được Đức Chúa Trời, tức là nhận Đức Chúa Trời trong yếu tố của Ngài vào trong chúng ta để biến đổi chúng ta (Gióp 42:5-6; Mat. 5:8); chính Đức Chúa Trời mà chúng ta ngắm nhìn ngày nay là Linh tổng kết, và chúng ta có thể ngắm nhìn Ngài trong linh mình để hấp thụ sự phong phú của Đức Chúa Trời vào bản thể mình và ở dưới sự biến đổi thần thượng mỗi ngày (2 Cô. 3:18b; Mat. 14:22-23; Côi. 4:2).
- F. Khi xoay lòng về Chúa trong linh mình để ngắm xem Ngài mặt đối mặt và chiếu rọi Ngài vào trong người khác (Ês. 60:1, 5) thì chúng ta đang ở trong tiến trình được biến đổi nên hình ảnh vinh hiển của Ngài cho đến ngày “chúng ta sẽ giống như Ngài vì chúng ta sẽ thấy Ngài chính như Ngài là vậy”—2 Cô. 3:18—4:1; 1 Gi. 3:2; Khải. 22:4.

III. Sống đời sống Cơ Đốc là bước đi xứng đáng với sự kêu gọi mà chúng ta đã được kêu gọi—cc. 1-4:

- A. Điều thứ nhất liên quan đến bước đi xứng đáng với sự kêu gọi của Đức Chúa Trời là để chúng ta ân cần giữ sự hiệp một của Linh là thực tại của Thân thể Đấng Christ, bằng các mỹ đức phạm nhân được-biến-đổi được làm mạnh mẽ bởi và bằng các thuộc tính thần thượng—Êph. 4:1-4:
 1. Trong Linh của Jesus được tôn vinh có nhân tính được biến đổi của Jesus; uống và tuôn đổ một Linh vì một Thân thể là uống và tuôn đổ Linh của Con người Jesus, uống và tuôn đổ nhân tính của Jesus với các mỹ đức phạm nhân được làm phong phú cách thần thượng của Ngài, đó là sự khiêm ti, nhu mì và bền chịu để dung chịu nhau trong tình yêu—Gi. 7:37-39a; 1 Cô. 12:13; Công. 16:7; Êph. 4:2-3.
 2. Nếu kêu đến danh Chúa và ăn Ngài, chúng ta sẽ vui hưởng Jesus là con người, rồi tất cả các mỹ đức của nhân tính được nâng cao của Ngài sẽ là của chúng ta trong Linh của Jesus để thực hành nếp sống Hội thánh được khôi phục trong Linh thực tại là thực tại của Thân thể Đấng Christ—1 Cô. 1:2; 10:3-4, 17; 12:3b, 13; 16:13; Êph. 4:3-4a.
- B. Điều thứ nhì liên quan đến bước đi xứng đáng với sự kêu gọi của Đức Chúa Trời là để chúng ta lớn lên vào trong Christ là Đầu trong mọi sự—cc. 15-16:
 1. Để lớn lên vào trong Christ trong mọi sự hầu xây dựng Thân thể Ngài, chúng ta cần vui hưởng Christ là sự thay thế hoàn vũ bao-hàm-tất-cả của chúng ta

nhằm sản sinh một người mới; vì vậy, chúng ta phải “nghe Người” và thấy “chỉ có Jesus”—Mác 9:7-8.

2. Bất cứ ai hoặc bất cứ điều gì không phải là Christ thì Đức Chúa Trời “sa thải”; Đức Chúa Trời đã thay thế mọi điều trong gia tể Cựu Ước của Ngài bằng chính Christ—1:1-8; Mat. 17:3-5; Cól. 2:16-17; Hê. 10:5-10; 11:5-6; đc. Ês. 22:20-25.
 3. Khi tạo nên chúng ta thì Đức Chúa Trời “thuê” chúng ta; khi đặt chúng ta trên thập tự giá, đóng đinh chúng ta cùng với Christ thì Ngài “sa thải” chúng ta; khi khiến chúng ta phục sinh cùng với Christ thì Ngài “thuê lại” chúng ta bằng cách làm cho chúng ta trở nên một loài mới là loài Thần–nhân, một phát minh mới của Đức Chúa Trời là kiệt tác tập thể của Ngài, đem chúng ta trở lại với ý định ban đầu của Ngài là tạo nên chúng ta vì vinh hiển Ngài, sự biểu lộ tập thể của Ngài—Sáng. 1:26; Ga. 2:20; Êph. 2:6, 10, 15; Ês. 43:7.
- C. Điều thứ ba liên quan đến bước đi xứng đáng với sự kêu gọi của Đức Chúa Trời là để chúng ta học Christ là thực tại ở trong Jesus—Êph. 4:20-24:
1. *Thực tại ở trong Jesus* chỉ về tình trạng thật sự của đời sống Jesus như được ghi lại trong bốn sách Phúc âm; Jesus đã sống một đời sống mà trong đó Ngài đã làm mọi điều trong Đức Chúa Trời, với Đức Chúa Trời và cho Đức Chúa Trời; Đức Chúa Trời đã ở trong nếp sống của Ngài, và Ngài là một với Đức Chúa Trời—cc. 20-21.
 2. Trong đời sống của Ngài trên đất, Ngài đã nêu một gương, như đã được khải thị trong bốn sách Phúc âm; sau đó, Ngài chịu đóng đinh và phục sinh để trở nên Linh ban-sự-sống hầu có thể vào trong chúng ta để làm sự sống của chúng ta; chúng ta học nơi Ngài, theo gương của Ngài, không bởi sự sống thiên nhiên nhưng bởi Ngài là sự sống của chúng ta trong sự phục sinh—1 Cô. 15:45b; Cól. 3:4.
 3. Khi yêu Chúa, tiếp xúc Ngài và cầu nguyện với Ngài, chúng ta tự động sống Ngài theo khuôn mẫu, kiểu mẫu, gương mẫu được mô tả trong các sách Phúc âm; bằng cách này, chúng ta được định hình, được đồng hóa theo hình ảnh của khuôn mẫu này – học Christ có nghĩa là như vậy—Mat. 11:29; La. 8:29.
- D. Điều thứ tư liên quan đến bước đi xứng đáng với sự kêu gọi của Đức Chúa Trời là để chúng ta sống trong tình yêu và ánh sáng—Êph. 5:2, 8:
1. Chúng ta cần là người dự phần, người vui hưởng bản chất thần thượng (2 Phi. 1:4); bản chất thần thượng là những gì Đức Chúa Trời là – Đức Chúa Trời là Linh (Gi. 4:24), Đức Chúa Trời là tình yêu (1 Gi. 4:8, 16), và Đức Chúa Trời là ánh sáng (1:5); Linh là bản chất của thân vị Đức Chúa Trời, tình yêu là bản chất của thể yếu Đức Chúa Trời, còn ánh sáng là bản chất của sự biểu lộ Đức Chúa Trời.
 2. Tất cả chúng ta cần dành một lượng thời gian cá nhân đủ với Chúa để tương giao riêng với Ngài trong linh hầu chúng ta có thể được đổ đầy thể yếu yêu thương của Ngài để Ngài chặn dắt người khác qua chúng ta và để chúng ta có thể được đổ đầy yếu tố chiếu sáng của Ngài hầu người khác có thể thấy Ngài trong chúng ta—Gi. 4:24; Lu. 15:20; Mat. 5:15-16.
- E. Điều thứ năm liên quan đến bước đi xứng đáng với sự kêu gọi của Đức Chúa Trời là để chúng ta sống bằng cách được đổ đầy trong linh để tuôn tràn Christ—Êph. 5:18:

1. Nói, hát xướng, ngâm vịnh, cảm tạ Đức Chúa Trời và thuận phục lẫn nhau trong sự kính sợ Christ không những là sự tuôn đổ do được đổ đầy trong linh mà còn là cách để được đổ đầy trong linh—cc. 19-21.
2. Được đổ đầy trong linh là được đổ đầy sự phong phú của Christ để trở nên sự đầy đủ của Christ, sự tuôn tràn của Christ; bằng cách kêu đến Chúa và đọc—cầu nguyện Lời Ngài, chúng ta có thể liên tục nhận lãnh Ngài là ân điển gia trên ân điển để trở nên sự đầy đủ của Ngài, sự tuôn tràn của Ngài—3:8; 1:23; 3:19b; La. 10:12-13; Êph. 6:17-18; Gi. 1:16.

IV. Sống đời sống Cơ Đốc là để chúng ta chấp nhận sự kỉ luật của Thánh Linh:

- A. Đức Chúa Trời muốn lấy đi mùi vị của chúng ta và thay đổi mùi hương của chúng ta bằng cách muốn chúng ta chấp nhận sự kỉ luật của Thánh Linh, đó là việc Đức Chúa Trời rút chúng ta từ bình này sang bình khác để loại bỏ cặn, bã, của người bề ngoài thiên nhiên của chúng ta cho đến khi chúng ta có mùi vị tinh khiết của Christ và tỏa ra hương thơm tinh khiết của Christ—Giê. 48:11; 2 Cô. 2:14-15; Nhã. 4:16; 2 Vua. 4:8-9:
 1. “Cha của các linh” kỉ luật chúng ta qua những thử thách và sự sửa phạt “để chúng ta được dự phần vào sự thánh biệt của Ngài”—Hê. 12:4-13.
 2. Những người chưa bao giờ trải qua thử thách và sửa phạt là những người chưa bao giờ được rút từ bình này sang bình khác; do đó, mùi vị của cặn, bã, sạn, của tính khí thiên nhiên, người bề ngoài, bản ngã của họ vẫn còn bên trong họ và mùi hương của họ không thay đổi—Giê. 48:11; La. 8:28-29; Nhã. 4:16.
- B. Ma-ri có một bình thạch cao tuyết hoa đựng một cân dầu cam tùng tinh khiết rất giá trị; khi bà đập vỡ chiếc bình ấy và đổ dầu ra trên Chúa thì “ngôi nhà thơm ngát hương dầu”—Gi. 12:2-3; Mác 14:3; đc. Nhã. 1:12.
- C. Bình thạch cao tuyết hoa tượng trưng cho người bề ngoài của chúng ta, là điều cần được phá vỡ để người bề trong có thể được giải phóng; Chúa hành động trong chúng ta và trên chúng ta theo rất nhiều cách khác nhau nhằm mục đích phá vỡ bình bằng đất, bình thạch cao tuyết hoa, lớp vỏ bên ngoài—2 Cô. 4:7; Gi. 12:3, 24; La. 8:28-29.
- D. Những gì mà chúng ta là theo bản chất đều không có nghĩa gì; chỉ những gì Linh cấu tạo vào bản thể chúng ta mới đáng kể; sự kỉ luật của Thánh Linh phá hủy tính khí, thói quen thiên nhiên của chúng ta và đem đến sự cấu tạo của Thánh Linh trong sự trưởng thành và ngọt ngào; Đức Chúa Trời sắp xếp mọi sự trong môi trường của chúng ta để phá hủy những gì chúng ta là theo thiên nhiên hầu Ngài có thể hình thành trong chúng ta một tính khí mới, một tính cách mới và các thuộc tính mới—Gi. 3:6; 2 Cô. 5:17; Ga. 6:15.
- E. Có hai lí do chính cho việc không được phá vỡ:
 1. Một người không được phá vỡ vì đang sống trong sự tối tăm; trong tất cả những gì xảy ra với mình thì người ấy đều đổ lỗi cho người khác hoặc môi trường; người ấy không có khả năng nào về bàn tay của Đức Chúa Trời và rằng Đức Chúa Trời là Đấng đang xử lí người ấy—đc. Gióp 10:13; Êph. 3:9.
 2. Một người không được phá vỡ vì quá yêu mình; chúng ta phải xin Đức Chúa Trời loại bỏ sự ái kỉ khỏi chúng ta; mọi hiểu lầm và bất mãn đều xuất phát từ một điều duy nhất – sự ái kỉ thầm kín.
- F. Chúng ta cần nhận thức rằng mọi điều chúng ta trải qua chỉ có một mục đích duy nhất là sự sống của Đức Chúa Trời được giải phóng qua chúng ta và được biểu lộ trong chúng ta; nguyện người bề ngoài của chúng ta được phá vỡ đến

mức người bề trong có thể được giải phóng và biểu lộ; điều này thật quý báu, và đây là con đường của các tôi tớ Chúa—Gi. 12:24-26; 2 Cô. 4:12.

Tương giao về việc phá vỡ người bề ngoài để giải phóng linh và biểu lộ Đức Chúa Trời

Chúng ta phải biết tại sao Đức Chúa Trời đặt chúng ta trong thế giới. Ngài đã đặt chúng ta trong thế giới để hiện diện của chúng ta tạo nên lòng đói khát sự công chính nơi tội nhân, tìn đồ và thế giới. Trong công tác của mình, chúng ta phải tạo nên sự đói khát trong người khác. Bên trong chúng ta phải có sự tươi mới, quyền năng, sự nuôi dưỡng và cung ứng bí ẩn để thúc đẩy người khác tìm kiếm Đức Chúa Trời qua hiện diện của chúng ta. Người khác nên có ao ước tìm kiếm Đức Chúa Trời nhờ gặp gỡ và nói chuyện với chúng ta. Nếu chúng ta luôn gặp gỡ và giao tiếp với người khác mà không tạo nên trong họ lòng khao khát Đức Chúa Trời thì điều đó có nghĩa là chúng ta đã thất bại. Nếu việc đọc Kinh Thánh, cầu nguyện, phụng sự và rao giảng phúc âm của chúng ta không sản sinh một khao khát mạnh mẽ như vậy trong con người thì công tác của chúng ta đã thất bại. (*Tuyển tập Watchman Nee*, tập 42, tr. 238)

Sách 2 Các Vua chương 4 ghi lại việc người nữ Su-nem tiếp đón Ê-li-sê. Kinh Thánh chép rằng “Một ngày kia, Ê-li-sê đi ngang qua đất Su-nem. Ở đó, có một người nữ giàu, cầm người ở lại ăn bữa. Từ ấy, mỗi khi người đi ngang qua đó thì vào nhà người nữ này dùng bữa. Người nữ ấy nói với chồng mình rằng: Tôi biết rằng người năng đến nhà chúng ta đây là một người thánh của Đức Chúa Trời” (cc. 8-9). Ê-li-sê đi ngang qua Su-nem. Ông không giảng một bài hay thực hiện một phép lạ nào. Mỗi lần đi ngang qua, ông ghé lại và dùng bữa tại đó. Người nữ này nhận biết ông là người của Đức Chúa Trời qua cách ông dùng bữa. Đây là ấn tượng mà Ê-li-sê để lại cho người khác.

Ngày nay, chúng ta phải tự hỏi: “Chúng ta để lại ấn tượng gì cho người khác? Điều toát ra từ chúng ta là gì?” Chúng tôi đã nhắc đi nhắc lại rằng người bề ngoài phải bị phá vỡ. Nếu người bề ngoài không bị phá vỡ thì ấn tượng mà người khác nhận được từ chúng ta sẽ không gì khác hơn là người bề ngoài. Mỗi khi tiếp xúc người khác, có thể chúng ta tạo cho họ cảm giác không được dễ chịu rằng chúng ta yêu mình, ngoan cố và kiêu ngạo. Hoặc có thể chúng ta gây cho họ ấn tượng rằng chúng ta thông minh và cực kì hùng biện. Có lẽ chúng ta tạo cho người khác cái gọi là ấn tượng tốt. Nhưng ấn tượng ấy có làm Đức Chúa Trời thỏa lòng không? Ấn tượng ấy có đáp ứng được nhu cầu của Hội thánh không? Đức Chúa Trời không thỏa lòng và Hội thánh không cần cái gọi là ấn tượng tốt của chúng ta.

...If the outer man is not broken, our spirit will not be released, and the impression we give to others will not be an impression of the spirit.

...What generates an impression in others is the strongest spots we have in ourselves. (*The Collected Works of Watchman Nee*, vol. 54, “The Breaking of the Outer Man and the Release of the Spirit”, pp. 238, 237)